

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΨΥΧΩΝ

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΤΩΝ ΚΑΛΛΕΡΓΗΔΩΝ

Τό ιστορικόν μέγαρον του 'Αργους.—'Η ώραία Σοφία Καλλέργη και ό Κερκυραίος αξιωματικός.—Τά κατεπανάτα του 32.—'Όπου έπεμβαίνουν οι Γάλλοι.—Πολιορκία και άλωση του μεγάρου.—Μία 'Ομηρική στιχομυθία.—'Ο Καλοσυγός εις θάνατον.— Τά δάκρυα της Καλλέργειας.

ΝΑ ΑΠΟ τὰ ιστορικώτερα κτίρια της 'Ελλάδος «ή οικία Καλλέργη» πρόκειται νά παραχωρηθῆ εἰς τήν κοινότητα 'Αργους πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεως. Εἰς τὸ μέγαρον αὐτὸ διεδραματίσθη ὁλόκληρος τραγῳδία, ἡ ὁποία ἐπιζῆ εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῶν 'Αργείων, μεταδιδόμενη ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Ἐθροσκόμηθα εἰς τὸ τρικυμῶδες; 1832. 'Η 'Ελλάς ἐσφάραξεν ἀκόμη ὑπὸ τὴν «ἀποτρόπαιον κακοπολιτείαν», γέννημα τῶν ἐμφυλίων πολέμων ποῦ ἐπικολοῦθησαν τὴν δολοφονίαν τοῦ Καποδίστρια. Τὰ πολυάριθμα κατεπανάτα ἐσφρανοῦσαν καὶ ἐπλιτασιολογοῦσαν τὴν χώραν. 'Η δὲ ἐν Ναυπλίῳ κυβερνήσις τοῦ 'Εθνος, ἡ περιλάλητος ἐπιταμιῆς καὶ ὑπεροχὴς τριμελῆς καταντήσαα «Διοικητικῆ 'Επιτροπῆ», ἐλευσίζετο, ὀνομαζομένη Ψωροκόστανα. 'Ητο φάσμα ἐξουσίας χωρὶς πραγματικὴν δύναμιν, μετὰ τὰς 'Εθνικὰς δυνάμεις ἀποσυντεθειμένη καὶ τὰ ταμεῖα κενά. Τὸ κράτος τῆς περιορίζετο ἐν τῶν τοιχῶν τοῦ Ναυπλίου, ὅπου ἐδεσποζαν οἱ ὑπὸ τὸν Κωλέτην, Ζαΐμην καὶ Μεταξῶν «Συνταγματικοί». Πέραν ὁμοῦ τῆς μικροσκοπικῆς πρωτεύουσος ἄλλη αὐτοκέφαλος κυβερνήσις, ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ στρατάρχου τῆς Πελοποννήσου Θεοδώρου Κολοκοτρῶνι, ἐκυβερνοῦσε τὴν χώραν. 'Ητο ἡ λεγομένη «Στρατιωτικῆ 'Επιτροπῆ», ἔχουσα κυρίως τὴν ἔδραν τῆς εἰς τὸ δύο ὥρας ἀπέχον 'Αργους, μετὰ τοὺς στρατηγούς Κριεζῶτην, Τσοκρῆν, καὶ Στράτον.

Ἐπλησίαζε ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως 'Οθωνος, καὶ ὁμοῦ ἡ κἀμνος τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐμφυλίων ἐρίδων ἐβραζε ἐπαίσια. Τὰ πάθη ταῦτα δὲν ἦσαν κενά. Οἱ ἐν Ναυπλίῳ πρὸςβειαι καὶ ναυαγοὶ τῶν ζένων εἶχαν ὑποδουλίαν ταῦτα πρὸ πολλοῦ, διατρέσαντες τὴν 'Ελλάδα εἰς κόμηται ἐθνικά, προφώνημα τῶν τριῶν μεγάλων εὐεργετιδῶν δυνάμεων. 'Ἐκ τούτων, ἐπεκράτησε τέλος τὸ Γαλλικὸν κόμμα καὶ ἐκυρίαρχε τῆς ἐν Ναυπλίῳ Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία διὰ νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὸν τόπον εἶχε ζητήσει Γαλλικὸν στρατόν. 'Ο στρατῶνς Καρβὲ κατεῖχε τὰ φρούρια καὶ τὴν πόλιν διὰ τοῦ 21ου Πειτικῶ Συναγματος, ἀνδρῶν τῆς στρατιᾶς τοῦ Μαυζῶνος, ἐλθόντων ἐκ Μεθώνος. Οἱ ἐν Ναυπλίῳ «Συνταγματικοί» μετὰ μεγάλῃς δυσφορίας ἐβλεπαν τὸ ἐπισκοπῆν αὐτοὺς κράτος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ «Στρατιωτικῆς 'Επιτροπῆς» καὶ πρὸς κατάλυσιν αὐτῆς ἐξήγησαν τὴν ἀποστολὴν Γαλλικοῦ στρατοῦ εἰς 'Αργους.

'Ητο ἡμέρα Τρίτη, 3 'Ιανουαρίου 1833, δταν οἱ 'Αργεῖοι εἶδον τοὺς Γαλλικοὺς λόγους, μετὰ τὸν συναγματοάρχην Σποφὲλ ἐπὶ κεφαλῆς, εἰσερχομένους ἀγέρως καὶ μετὰ τὰς σημαίας ἀνεπεκταμένους εἰς τὴν πόλιν των. Τὴν ἄριπν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ ἐκηλίδωσαν δραματικώτατα σκηνά, τὸ σύνθημα τῶν ὁποίων ἔδωσαν ὁ βίαιος συναγματοάρχης Ζητήσιος νὰ καταλήθῃ τὴν οἰκίαν Καλλέργη.

'Ο ἀείμνητος 'Αργεῖος ἱστορικὸς Διμ. Βαρθουμιώτης περιγράφει τὸ ἱστορικὸν σπῆτι ὡς ἑξῆς :

«Εἰς τὸ πρὸς ἀνατολὰς ἄκρον τῆς εὐρυτάτης πλατείας τοῦ στρατῶνος καὶ ἐγγύτατα αὐτοῦ ὑπῴνται ἡ μεγάλη καὶ ὠραία οἰκία Καλλέργη, νεδῶντον τότε μέγαρον, οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ φίλου τοῦ Κυβερνήτου Καποδίστρια. 'Η οἰκοδομὴ αὐτῆ, καθ' ὅμοιον περὶ τοῦ τῆς ὁποίας σχεδῶν ἐκτίσθη καὶ ἡ σύγχρονος καὶ γείτων οἰκία Τρικοῦτη, περιβάλλεται καθ' ὅλας τὰς πλευράς, πλὴν τῆς δυτικῆς, ὑπὸ μεγίστης περιοχῆς ἐν ἡ δειλαμπν ἡ φιλοκαλία καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια. Ἀνθὴν πλοῖσιος, οἰκίματα ὑψηροῦ καὶ φυλάκων περιχώμα, σταίλοι ἡγεγονικοί, δεξερῶν ἀριστον παρέχουσα ὕδωρ καὶ κηπος, βασιλεῖος καὶ ρωμανικῶτάτους, περιέχον πολλά καὶ ποικίλα ὠραία δένδρα, ἴδιος λεμονιάς, πορτοκαλιάς καὶ μικρὸν ἄλσος κυπαρισσῶν, εἰς τὸ ἀνατολικὸν βάθος τοῦ ὁποίου ἡγεῖται κομψὸς ἰδιοκτητῆς γέντας, ἐκόμορον τὸ περιβλεπτον μέγαρον καὶ καθίσταν αὐτὸ θελκτικώτατον διαμνηστήριον.»

'Ο Δημήτριος Καλλέργης, ἐπιφανὴς προσωπικότης, δοξασθεῖς ἀργότερα ὡς ἥρωα τοῦ Συναγματος τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843 ἦτο κατὰ τὸ ἔτος 1833 συναγματοάρχης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ 'Ἰππικοῦ, σπουδαῖο ἄνδρα πρὸς ὅσον εἰς τὴν πολιτικὴν σκηνήν. Κατοικοῦσε μετὰ τὴν οἰκογενείαν του εἰς τὸ περιγραφεὶν σπῆτι, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ καλλιτερον τοῦ 'Αργους. 'Η οἰκογενεὴ τοῦ Καλλέργη εἶχε μεγάλην κοινωνικὴν περιωπήν καὶ δόξαν. Πλὴν τῶν ἄλλων ἡ σύζυγός του Σοφία, τὸ γένος Ρέντη, ἦτο μᾶλλον τὰς ὀραιότερας καὶ ἐπιφανεστέρας 'Ελληνίδας, διὰ τὴν χεῖρα τῆς ὁποίας πρὸ ἐξαετίας εἶχον γίνεαι πόλεμοι φονικῶτα καὶ χωρία ἐκάσαν καὶ κατεστέρησαν, καὶ ἐβυθίσθη εἰς πένθος ἡ Κορινθία.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1832 ὁ Καλλέργης ἀπουσίαζε μετὰ τὸ στρατεύμα

του εἰς Λακωνίαν, ὡς ὀπλαρχηγὸς τῆς «Στρατιωτικῆς 'Επιτροπῆς». Εἶχε ἀφίσει εἰς 'Αργους τὸν ἀδελφόν του 'Ιωάννην καὶ φρουρᾶν ἀπὸ Κρήτας. 'Ὡς τοποτηρητὴν ὁμοῦ καὶ προστάτην τοῦ οἴκου του τὸν ἄριστον ἐκ τῶν φίλων του καὶ πολιτικῶς ὁμόφρονα Σπυριδῶνα Καλοσυγῶρα. 'Ο Καλοσυγῶρος ἦτο 'Ελλην, Κερκυραίος, ὑπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, ἱππότης καὶ λεοντακάρδος ἥρωα, ἐκπαίδευθεῖς καὶ μορφωθεῖς ἀριστα εἰς Κερκυραν καὶ Γαλλίαν. 'Ητο ὄνηλος, 32 περιπίου ἐτῶν, πλήρης ζωῆς καὶ σφρίγους, πνευματώδης, κομψός. 'Ητο ὠραῖότατος ἀνὴρ, ἐυλωττός καὶ τολμηρός, «ὑπερήφανος ψυχῆ καὶ ἐγγενεστάτη καρδία» — ὡς λέγει ὁ βιογράφος του. 'Ο Κερκυραίος αξιωματικός ὑπέθεε ὁ ἀπαράμιλλος λέων τῆς ἐποχῆς εἰς τὴν κοινωνίαν Ναυπλίου καὶ 'Αργους, καὶ ἀπαράιτητος εἰς δλους τοὺς ἀριστοκρατικῶς Γαλλικοὺς καὶ 'Ελληνικοὺς χορούς. Χωρὶς τὸν Καλοσυγῶρον ἐσπερὶ δὲν μπορούσε νὰ γείνη. Εἰς ἓνα τέτοιον ἱππότην, φίλον του πιστότατον καὶ ἀφοσιωμένον, ὁ Καλλέργης ἐνεπιστεθῆ τὴν προστασίαν τοῦ οἴκου του καὶ τῆς ἀνεπιτήκοιου λατρευτικῆς γυναικὸς του. 'Ο Καλοσυγῶρος, εἰς τὰς ταρχαῶδεις ἐκείνας ἡμέρας ἔγεινε ὁ ἀκοίμητος δράκων, ὁ φυλάκων τὸ χροσὸ τοῦτο μῆλον τῶν 'Εσπερίδων εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος του, ἔτοιμος πάντοτε νὰ θυσιάσῃ χάριν αὐτοῦ καὶ τὴν ζωὴν του ἀκόμη...

Μόλις τὴν 3ην 'Ιανουαρίου, ὁ Γάλλος συναγματοάρχης Σποφὲλ ἐφθασεν εἰς 'Αργους, ἀπεφασίσα νὰ καταλήθῃ τὸ μέγαρον Καλλέργη, διὰ στρατῶνα ἡ μᾶλλον διὰ κατοικίαν του. Πρὸς τοῦτο ἐστειλε τὸν Νικολαῖδην διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ σπιτιοῦ. Λέγεται μάλιστα ὅτι εἰς τὸν Νικολαῖδην παρέδωκε καὶ σχετικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Καλλέργη πρὸς τὴν σύζυγόν του. 'Ο ἀπεσταλμένος τοῦ Σποφὲλ ὠδηγήθη πρὸς τὸν τοποτηρητὴν τῆς οἰκίας εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεχείρισεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξήγησε τὴν διαταγὴν τοῦ ζένου συναγματοάρχου.

'Ο Καλοσυγῶρος ὁμοῦ ἐννοιῶσε νὰ προσβάλλει θανάσιμος ὁ πατριωτισμός του. 'Η φιλοτιμία του ἐξήφθη. Ἀπέκρυψε τὸ γράμμα σφραγισμένον καὶ μετὰ ὑπερηφάνειαν ἀπεκρίθη ὅτι «ἀφοῦ ὁ οἰκοδοστὸς ἀπουσίαζει δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς κανένα τὴν εἰσοδόν. Οἱ Γάλλοι θὰ μπορούσαν νὰ ἐξοικονομηθοῦν εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ Στρατῶνος». Φαίνεται πιθανόν ὅτι ὁ Καλοσυγῶρος ἐξηγοῦσε τὴν κατάληπν τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὡς ὀπίσθια τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἀντιθέτων κατὰ τοῦ Καλλέργη ἐπιφανῶς προσώπου καὶ συμμάχου τῆς «Στρατιωτικῆς 'Επιτροπῆς», τῆς ὁποίας οἱ Γάλλοι θὰ ἐξήτουν τὴν κατάλυσιν.

Ὁ σκέψις αὐτὴ ἀνέφλεξε περισσότερο τὸν στήθιν τοῦ ἀξιωματικοῦ. 'Η Νικολαῖδης ἐγύρισε εἰς τὸν Στρατῶνα καὶ ἀνέφερε τὰ διατρέξαντα εἰς τὸν Σποφὲλ. Εἰς τὸ μεταῦ, ὁ Καλοσυγῶρος ἐκλίνε διὰς τὰς θύρας τοῦ μεγάρου, ἀποφασισμένος ν' ἀντιστῆ μέχρις ἐσχάτων.

'Ἐξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμόν του ὁ Γάλλος συναγματοάρχης διέταξε νὰ καταλήθῃ διὰ τῆς βίας ἡ οἰκία Καλλέργη. Λόγος στρατῶτων μετὰ σκαπανέων ἐβράδιος πρὸς ταυτήν. 'Ἐρχισεν ἡ ἐμβίασις τῶν εἰσοδῶν καὶ οἱ σκαπανεῖς μετὰ τσεκούρια τους χτυποῦσαν τῆς πόρτες. 'Ο Κέρβερος τοῦ σπιτιοῦ Καλοσυγῶρος ἐξεμῆλιν διὰ τὴν θρασύτητα, ἐβγήκε σὲν μεγάλο μυαλόνη καὶ ἐξάλωκε ὠμίλησε δαιμόνυτα πρὸς τοὺς Γάλλους, τῶν ὁποίων ἐγνώριζε ἀριστα τὴν γλώσσαν, λόγῳ τῆς μακρᾶς διαμονῆς του εἰς τὸ Παρίσι... Ἄλλ' αἱ ἄθροι ἐσπασαν, ἐπεσαν ὑπὸ τὴν λύσαν τῶν Γάλλων σκαπανέων, ὁ δ' ἐν τῷ μεταξὺ καταφθῆσας Σποφὲλ μετὰ στρατιῶτας του ἀνέβρισαν εἰς τὸ σπῆτι, εἰς τὸ μυαλόνη τοῦ ὁποῖου ὁ σημαίφορος ἀξιωματικός ἐστῆσε τὴν Γαλλικὴν σημαίαν. Τὴν ὄραν ἐκείνην, εἰς τὸ ἀρχοντικὸ σπῆτι, ἦσαν πλὴν τοῦ Καλοσυγῶρου, ἡ κυρία Καλλέργη, ὁ κουνιάδος τῆς 'Ιωάννης, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρῶνι Κολῆτων καὶ 32 Κρήτες ἔνοπλοι. Τότε, μέσα εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσσαν διεδραματίσθη ὑπέροχος καὶ φοβερὰ σκηνή, τὴν ὁποίαν ἡ διάσημος δέσποινα διηγείτο μέχρι τοῦ θανάτου τῆς μετὰ ἄκραν συγκίνισιν.

'Ο Σποφὲλ, ἀγέωχος καὶ ἀπειληκώτατος, σὴν κατακτητικῆς ἐκθήσεως σὲ μᾶ πολυθρόνα καὶ ἀφοῦ ἐξήτισσε μετὰ τὸ βλέμμα τοὺς παρόντας ἐξάρωσε τὰ φρούρια καὶ ἠρώτησε :

— Ποῖος εἶνε ὁ τολμηρός, ποῦ εἶχε τὸ θράσος νὰ ἀντιταθῆ εἰς τὰς διαταγὰς μου ;

— Ἐγὼ, συναγματοῖρχα ! — ἀκούσθη βροντερὴ ἡ φωνὴ τοῦ Καλοσυγῶρου. Καὶ ὁ ἀνδρὸς ἱππότης ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Γάλλον μετὰ ἀξιοπρέπειαν καὶ σφοδρότητα. — Ἐγὼ, ἐξηκολούθησα μετὰ σθένος, ποῦ εἶμαι ὁ τοποτηρητῆς τοῦ ἱεροῦ τούτου 'Ελληνικοῦ σπιτιοῦ, ὁ πιστὸς φύλαξ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ 'Ἰππικοῦ καὶ φι-

λου μου Δημητρίου Καλλέργη, εγώ που θα την προστατεύσω και με αυτό το αμα μου! Και διαμαρτύρομαι, κύριε συνταγματάρχα, έναντιον της πρωτοφανούς αυτής βρωμής, έναντιον της απρεπείας της βιαιοπραγίας, η οποία δεν τιμά καθόλου τα τεκνα και την σημαίαν της Ιπποτικής Γαλλίας.

— Σιωπή, αθάδεύτατε! Δέχομε άγρίως και συγχολούμενος έξ όργης ο συνταγματάρχης.

“Αναψε τότε ο Καλογουρος και επέτεθη λάβρος και κατ’ αυτού τον Στοφέλ. Τόν ύβρισε πρόστυχον, βάρβαρον, στρατιωτικόν κτήνος” και έλεγε, έλεγε, άνασθητος προς τας παρατηρήσεις και συμβουλάς τας όποιαι από το παραπλευρόν δωματίου του άπηύθνε με ζλάματα εις την φωνήν η περίφοβος κυρία Καλλέργη...

“Όλον σθένος και μεγαλειον ψυχής (γράφει ο ιστορικός Βαρδουιώτης) ενός μόνου άνδρός, αντίτασσοντος τόνον ήρωϊκώς τα στήθη του κατά κολοσσόν δλου στρατιάς 800 Γάλλων διά μίαν ίπποτικην ιδεάν και νομιζόντος ότι ήδύνατο να τους συντριφή όλους συλλήβδην διά της σιβαράς χειρός του! Τό εύμελές σώμα του έστρεψε νευρικώτατα, η ώραία μορφή του έπελιδοντο υπό το γλυκύτατον βλέμμα του φοβεράς έξεπεμπεν άστραλάς.”

Λέγονν ότι ο Γάλλος συνταγματάρχης μετ’ έγκλήσεως και ένδομούου θαυμασιού έκοιτάζε για λίγες στιγμές τόν άνδρον εν “Ελλάνα. ‘Αλλά’ ο Καλογουρος, ένφ έβημάτιε επάνω-κάτω με ταραχήν εις εις τό μπαλκόνι κυματίσσαν την Γαλλικην σημαίαν, έξεμάνη περισσότερο και διάεξε τους Γάλλους να την κατεβάσουν άμέσως, άλλος ήπιλειος να την καταρρίψη αυτός.

— Ανόητε! έφώναξε τότε ο Στοφέλ και έπατάχη όρθιος, τρέμων έξ όργης, ανόητε, όπου έφάνη η Γαλλική σημαία, δεν προσεβλήθη χωρίς να χυθή αιμα! Συλλογίσου ότι δεν έχεις παρά δύο ώρες μόνο, για να συνθηκολογήσης με τό Θεό!

Και έννευσε Γάλλοι στρατιώται επρόλαβαν κάθε αντίστασιν, συνέλαβαν τόν Καλογουρον, ο όποιος, φοβράς τόν μανδύαν του ‘Ιωάννου Καλλέργη ώδηγήθη βιαίως εις τήν σκοτεινότεραν φυλακήν του Στρατώπος. Τήν στιγμή όμοις που τόν αποκριναν επρόφθασι να στεΐλη μ’ ένα Κοΐται εις την κυρίαν Καλλέργη τό γούμμα του συζύγου της.

‘Αμέσως οι Γάλλοι επεδόθησαν εις τόν άρροπισμόν των ένόπλων Κοΐτων, συνέλαβαν δε τόν [Κολλίνον Κολοατρονήν ως όμηρον. “Ετσι τό μέγαρον Καλλέργη περιήλθε έντελώς εις την έξουσίαν των. ‘Επικολούθησαν όμοις δραματικά γεγονότα. ‘Ο ήρωϊκός θάνατος του Κερκυραίου ευπατριδου, η έξεγερσις των ‘Αργείων, η σφαγή...

‘Αλλά η σελίς μου έξηντήθη. Οι άνάγνωστοι του ‘Μπουκέτου παρακαλούνται να έχουν ύπομονην μέχρι του προσεχούς τευχούς. ‘Υπόσχομαι συνέχειαν έντάκτως ένδιαφέρουσαν. **Δανάος**

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

(Γραμμένη για τό ‘Μπουκέτο)

Μήτε τ’ όνειρο ενός ρόδου δεν ανάδενε σιά,
κ’ ήταν όλα λαγγεμένα,
λαγγεμένα, σαν και μένα . . .
Κ’ έλαμε τό κοΐνο φεγγάρι, οά βαρκούλα σιωπηλά,
κι’ όλα ύψα, μού’ στη λίμνη,
φάνταζαν βαθεία, οάν ύμνοι!
Τό παράξενο φεγγάρι περπατούσε μωτικιά,
μόνο κι’ έρω μού’ στα πλάτη,
οά λαμπρό τεκρό παλάτι
μού’ στο πέλαγο βοϋθόσε, μακρουν και μαγικό,
—κ’ ήταν όλα λαγγεμένα,
λαγγεμένα, σαν και μένα . . .
Και γώ βάδιζα στην τύχη, μού’ στην έρημη βοαδιά,
σέρνοντας βαθεία τη θλίψη,
που ποτε δε θα μου λείψει.
και δεν ήταν ίσως θλίψη, μά ένα πάθος μακρυνό.
—κάτι τόσο γλυκό πλάνο,
που ποθοΐσα να πεθίνω . . .
Τό ζητούσα, τό καλοΐσα, κι’ άναστειάζα βαθεία,
τότεγα μού’ στην τύχη μου,
οάν καιμό και οάν ενή μου!
κι’ όλη νύχτα, μεθυσμένος, σεγανοΐσασα ζοημικά,
και κοιτοΐσα τό φεγγάρι,
μή μ’ άκούσει, και μί παρει . . .

Ναπολέων Λαγκιδιώτης

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

‘Ανεχώρησεν εις Παρισίους η Διευθύντρια του ‘Φαλασιού Σαλονίου’ καλλιτεχνίς μοδίστα κ. Βάσω ‘Ιατρού διά την προμήθειαν διαφόρων ειδών του έργουσταίου της.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Εβνοια κριτικού

‘Ο ‘Αλβέρτος Βόλφ βγαίνοντας από τό ‘Φιγγαρό’ όπου συνεγγάζεται συνήθως ένα φιλο του ζωγράφου.

— Δεν εινε οκ εκ μερους σου αυτό που έκαμες, του ειπε ο ζωγράφος. Στην κοιτική σου για τό τελευταίο Σαλόν έφορήθηκες να πής έναν καλό λόγο για τό ταμείο μου.

— Εινε αλήθεια, ειπε ο Βόλφ. ‘Αλλά ειπα τόσα κακά για τους άλλους.

‘Η Χημεία της ‘Αρετής

Διηγούνται τό ακόλουθο περιστατικό διά τόν διάσημον χημικόν Μπερτελό.

“Ενας από τους μαθητάς του ήτο έρωτευμένος με μία γυναίκα, που δεν έννοουσε με κανένα τρόπο ν’ άνταποκριθή στον έρωτά του. Της έστειλε ειούηρία θεάτρον, κινηματογράφου, άνθη, αλλά εκείνη έμενε βράχος. Τόν παρεμπτε εις την μητέρα της. ‘Επι τέλους κάποτε την επέτρεψε στο δρόμο. ‘Εκανε πάρα πολύ ζέστη και ο νέος της επρότεινε νά δεχθή ένα παγωμένο ούσιον. Εκείνη έδέχθη για νά δροσιοση. ‘Αλλά τό ένα ούσιον διεδέχετο τό άλλο και η νέα εφρόθη έπειτα από κάμποση ώρα άνικανη ν’ άποκορησι τις τρυφερές εκδηλώσεις του έρωτευένου. ‘Ετσι ο νέος εκέδρισε τό παιχίδι του.

— Ο Μπερτελό όταν του διηγήθησαν την ιστορία ειπε :
— Αυτό άποδεικνιει ότι η άρετή διαλύεται εις τό άκόλοο, όπως μερικά άλλα στοιχεία.

‘Ακαταμάχητον επιγύρημα

‘Ο πρόεδρος του δικαστηρίου εινε έτοιμος να εκδώ, την άποφασί του για έναν που κατηγορείται ότι έσπασε μία μπουκάλια ρουμι στο κεφάλι ενός άλλου που έπήγαυον στο ίδιο καπηλειό. ‘Ο κατηγορούμενος φαίνεται από τό προσοπί του, τό φουσκωμένο, με μελιτζανιά μύτη και κόκκινα μαγουλα, ότι εινε άλκοολικός.

— Κατηγορείσθε, ειπε ο πρόεδρος, ότι έσπάσατε μία μπουκάλια ρουμι στο κεφάλι του μνηντού.

— Παρακαλώ τό δικαστήριο, δέχομε ο δικηγόρος, να πιστεύση ότι δεν ύηρχε προμελέτη. Δεν εινε δύσκολο να πεισθήτε. ‘Η ήθε μόνον του προσοπίου του πελάτου μου σάς άποδεικνιει ότι δεν είχε τέτοια πρόθεσι. Ατύος να σπάση μία μπουκάλια ρουμι; θά προτιμούσε να την έπινε.

‘Η Γρμματικη

‘Η καθηγήτρια διδάσκει τους χρόνους των ρημάτων.
— ‘Ελα λοιπόν, πές μου, παιδι μου. ‘Οταν λέγω «είμαι ώραία» τι χρόνος εινε ;
— ‘Ασφαλώς παρελθών.

‘Αστρονομική ικανότης

Για να συλλάβουν έναν εγκληματία, ο προϊστάμενος της αστυνομίας έστειλε προς όλες τις διευθύνσεις τά γνωρισμάτα του από την άνθρωπομετρησι και τρεις φωτογραφίες του άντρας, προφίλ, και ήμπροσφίλ.

Δύο ήμέρες άργότερα έλαβε τό ακόλουθον τηλεγραφημα από τό αστυνόμεο μιάς μικρής επαρχιακής πόλεως.

— ‘Συνέλαβα τους δύο από τους εγκληματίας που μου έστειλατε τις φωτογραφίες τους και βρισκομαι στα ίχνη του τρίτου.

Σοφή συμβουλή

‘Αφορισμός του δονούκ Ταλλευράνδου.
“Όταν βρισκασθε μεταξύ δύο γυναικων και δεν ξερετε ποιάν να διαλέξετε, μην αποφασίσετε ποτέ για καμιά από τις δύο. Θά θυμάσθε πάντοτε την άλλη που δεν έπροτιμήσατε.”

Μακαβρια υπόσχεσις

‘Ο ‘Αλφόνσος ‘Αλλαι ο περιφρονησ χυμοριστής ήταν άρρωστος. ‘Ετρέξαν να φέρουν τόν γιατρό και όταν τόν ειπε ο ‘Αλλαι του έφώναξε.

— ‘Αχ, γιατρέ μου, σώστε με. Σας υπόσχομαι ότι όταν θα πεθάνετε θά σας κάμω μιάς πρώτης τάξεως νεκρολογία.

‘Ο γιατρός έκαμε ένα μορφασμό, αλλά σε όχτώ ήμέρες ο ‘Αλλαι ειχε σηκωθεί από τό κρεβάτι.

Ριγκολό

ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλούνται βιβλία άγγελίων εκ 400 σελιδων αντί Δραχ. 225 εις τό Τυπογραφείον Σταγγαλόν και Γαλάνη, οδός Λέκκα 7.